

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

- Κύρ λοχαγέ.
- Τι εινε, βρέ Ντεληφασούλη;
- Θάχουμε μάχη αύριο;
- Αυτό οι Βούλγαροι το ξέρουν. Και γιατί ρωτάς;
- Για να εκθέσω στο... πώς την κοττα μου, μπάς και ψηθή!

Πέντε ημέρες έχω πού την βάζω στη φωτιά και δεν μ' αφήνουν να την ψήσω.
 Κι' ο Ντεληφασούλης παρουσίασε ένα θλιβερό κοτόπουλο μισοψημένο, χαρβουρωμένο και έλεινό, σάν παλιοπατσουδρα, τό όποιο είχε λάσει σ' ένα χωριουδάκι, παρά τό 'Εβρέτ-Ισαάκ, και δέν πρόφτανε να τό ψήση.

Τό είχε μαθήσει χωρίς ζεστό νερό, τότε βάλεη στη φωτιά και τό κατέρωσε με τ'ά μάτια του όσο να ψηθή. Μά μόλις τό κοτόπουλο έπερνε νά ζεσταθή, διατάσσετο άμέσως ένκινησις! Κ' έτσι τ'όβαζε πάλη στο σαχκιδίο, κι' όπως έλεγαν οι συνάδελφοί του, έτρωγε... Βουλγάρους για νά χορτάση!...

"Ετσι ό Ντεληφασούλης κουβάλισε την κόττα από τό Σαρη-Παζάρ ως την Κρέσνα, χωρίς νά κατορθώση νά την ψήση πουθενά.

Στήν Δοϊράνη, όταν κοινοστάθηκε ό στρατός, άναψε πάλη διό Ξυλαράκια και τοίμασε τό κοτόπουλο για ψήσιμο.
 — Δόξα σοι ό Θεός, επί τελους θα τό ψήσω.

Μά δέν πρόφτασε ούτε νά τό πή...
 — Μπούμ!... Μπούμ!... Μπούμ!...

"Άναψε τό τουφέκι και πήλκε τό κοτόπουλο μισοψημένο και πάλη στο σάκκο! Το ίδιο συνέβη και στο Καστούρινο. Στή Σερρώνια ελδύσα επί τελους τον Θεό! Άναψε φωτιά, πού μορούσε νά ψηθή και βουβάλι, και λυχουδιάζοντας έβγαλε τό πουλι από τον σάκκο του και τό πέρασε στη σούβλα, ενώ γύρω οι άλλοι στρατιώτες λιμάζαν. Τό όρνιθι αναγοψήγεται τώρα και μοσχομυρίζει...

— Δέν περισσεύει, Ντεληφασούλη, και για μάς κιάς μεζές; Έλεγαν οι άλλοι φαντάροι.
 — Μά πού νά περισσέψη από τον Ντεληφασούλη! Κ' ένα βουβάλι νάχε θα τό έτρωγε!... "Ήταν ό μεγαλύτερος φαγάς τής Μεροχίας, όνειρομένονος τραπέζια διαρκώς, και τηγαλιέ: μεζέδια και κάμπου γεμάτους από λυχουδιές, και την έχθρική χώρα ες άπεραντη τροφαποθήκη! 'Ο πόλεμος γι' αυτόν δέν είχε μόνον λόγους πατριωτικούς, άλλα γαστρομαρτυρικούς.

— Πολεμάμε για νά πάρουμε χωρίς και χωριά, με «πράγματα» και με πουλερικά, με «άμπαρά» γεμάτα, με σάνες και φουρνούς άξεφοψήγους... νά τρώη ή γρηά-Έλλάδα, πού περνάει!... Έλεγε διαρκώς.

Στή μάχη τής Δοϊράνης, φώναζε στους άνδρες:
 — Άνιτε, ρε παιδιά, χτυπάτε σίντομα, νά φύγουν τ'α παληράσκυλα, νά ποίμε ούςο στην Δοϊράνη. Λένε πως εινε πρώτης τάξεως!
 Και όταν εινε από μακριά, τό Καστούρινο καίόμενον, ειπε με κάποια λύπη:

— "Ε για νά ήρμουνα εκεί κοντά! Θα ψηνόταν τό όρνιθι μου, μονάχο, μέσα στο γυλιό μου!

Δέν ήταν κακός λογιάς ό Ντελής. Τόπος αγαθός, γενναίος, άκούρατος και... Λευκαδίτης. Γιατί τούς Λευκαδίτες τούς ξεχώριζε.

— Παρόντες πέντε άνδρες και ένας... Λευκαδίτης έξ.

Ψηλός, γενναίος ως έκ τών περιστάσεων, θωροπητικός και άστείος.
 "Όταν κατά τον Τουρκικό πόλεμο, οι στρατιώτες νησιτικοί, ως έκ τής ραγδαίας προελάσεως, άνέβησαν στα ζεθεσιτικά Μακεδονικά βουνά, άκούστησαν, μέσα στα άγρομαχίματα και τ' άνάθεμα! ματα τών άνδρων, τον Ντεληφασούλη ή χοντρή φωνή, νά διαλαλήν την λίστα των φαγητών, πού θα έτρωγε άν... ήταν στην 'Αθίνα.

— ...Παστίσιο μακαρόνια, μελιτζάνες ήμάμ μπαίλιγι, σιφάδο διαμαλίκα, ροσπιφ και παιδάκιασαααα!

"Ακούγοντάς τον οι στρατιώτες ξεφνιαζόντουσαν.
 — Μπά πού νά καθήσουν στο λαίμο σου, Παναγία μου!...
 — Καλύτερα νά καθώνταν στο στομάχι μου! άπαντούσε ό Ντεληφασούλης.

Δέν ήταν κακός διόλου είπαμε. Οι άλλοι στρατιώτες και μάλιστα μερικοί Κεφαλλονίτες γόγγυζαν για τίς ταλαιπωρίες του πολέμου, άνευρίνοντας τά πανύφηλα βουνά, ή τρακιάζομενοι μέσα σέ φάραγγες βαθειές, μελανές και άπείσιες:

— Άνάθεμά σε Βενιζέλο, πού μάς έφερες νά βλέπουμε μιά... πεντάρα οφρανό!...
 Άναθέςος αυτός τό έρωιχνε στα «φαγουλάρικα» άστειά, όπως όνομάμε τ' άστειά του:

— Άνιτε νά χαθής, χαμένε, άν δέν ήτανε ό Βενιζέλος νά μάς φέηε έδώ, θάρουμε τώρα «οφρα» με την χούφτα, σάν σουσάμι!
 "Ήξερς, μορέ, «οφρα» τί θα πη;
 Και μιά μέρα πού ό άξιωματικός τον ρώτησε, άπάνω στον ένδομισισμό τής προελάσεως:

— "Ως πού θα είσαι εύχαριστήμενος νά πάμε, Ντεληφασούλη, νικητάι;
 — "Ως τό... *Ήλιφ Τεπέ*, συνταγματάρχα! άπάντησε ό Ντεληφασούλης.

Μόνον τον συνάδελφό του, τον Σαλονικάκη δέν έχόνανε, πρόην ύπογραμμάτια του Ειρηνοδικείου Ληξούριου, νυν λοχία, έδιανε ψήληνη άμαρτερόν στα Φακακλάτια και πάντοτε... κονωμιόλογον. 'Ο Σαλονικάκης κατηράτο πατριδάς, έθνη και πολέμιους και έβριζε τους «θέτουμες τοίς άνθρώπους ν' άλλοποφαγούσιν»!...

— Μά μεϊς δέν τραγώμαστε με άνθρώπους, βρέ, τό έλεγ' ό Ντεληφασούλης.

— Άμψι;
 — Με Βουλγάρους, με θηρία, με άρκουδες!...

— Ψυχή έχι υνε κι' ατίνιοι βρέ. Δέν έχουμε κι' αυτοί ψυχή, ή, ή, ή, ή, ή;
 — Τότε γιατί τρώς και σ' τ' άργουούρουνα, χαμένε;

— Για νά ζήσω.
 — "Ε, για νά ζήση ήμυχα ό κόσμος στή Μακεδονία τους... τρώμε κ' έμεις.

Και έπειτα γυρίζοντας στους άλλους:
 — Μωρέ όρσε σοσιαλισμός. Μωρέ έτσι εινε ό σοσιαλισμός μωρέ, έ, έ, έ, έ, έ, έ;

— Άμψι;
 — *Άμψι* νά σου πη ό παπάς στον τάφο σου! Και δέν σέ μέλει για τούς Μακεδόνες, μωρέ τζόγια μου;

— Και τί με μέλλει έμένα για τούς Μακεδόνες; 'Η Σάμη και τό Ληξούρι νά ν' κατά και τό Ειρηνοδικείο Φακακλάτων!...

Στή Σερρώνια ό Ντεληφασούλης ανατοίμασε τό κοτόπουλο του για νά τό ψηθή. Οι στρατιώτες τού φώναζαν:

— Κύρ λοχία, εινε και για μάς κιάς μεζές. Έχουμε από τού Χριστού νά φάμε!

— "Όλοι θα φάτε, βρέ παιδιά, μόνον ό Σαλονικάκης δέν θα φάη! άπαντούσε ό Ντεληφασούλης.

Άλλά και εκεί τό κοτόπουλο δέν ήταν γοημένο νά ψηθή.
 Γιατί οι Βούλγαροι είχαν γυρίσει για νά λεηλατήσουν τή Σερρώνια. Έβρομητ'α επείς δικιο μας, πού ειναν πρωτομπεϊ στην πόλη, εκάπασαν για νά ειδοποιήσουν τούς προφυλακας και ό στρατός άναστατώθηκε. 'Ο Ντεληφασούλης, ούτε νά βγάλη τό πουλι από την σούβλα δέν πρόφτασε. Τό έκοψε στον ύμο κ' έτσι άχνιστό-άχνιστό, τό πέρασε στον γυλιό του. Ένας άνθιπασιτικός ειλε τό άχνισμο αυτό και τού φώναζε:

— Λογία, τί κάεται στην πλάτη σου;
 — Έδώ άναψεν ό τόπος, κύρ άνθιπασιτά,

Μιά κόττα χωρίς περάλι και φτερά νά πετάη από τό 'Εβρέτ-Ισαάκ στην Κρέσνα!...

Δέν περισσεύει, βρέ Ντεληφασούλη και για μάς κιάς μεζές;

Είπα έγώ ότι αυτή θα ψηθή στη Σόφια!

